

"ครูเคยโทษตัวเองบ้างหรือไม่ ?"

บทความกระแสคัดค้านการถ่ายโอนสู่ท้องถิ่น โดย วีระ สุดสังข์

นำเสนอเมื่อ : 24 พ.ค. 2558

เป็นบทความที่มีผู้นำมาเผยแพร่ต่อที่เว็บไซต์ชุมชนคนท้องถิ่น <http://www.thailocalmeet.com>
ครูบ้านนอกขออนุญาตนำมานำเสนอต่อเพื่อให้คุณครูได้รับทราบความคิดเห็นในหลายๆ มุมนะครับ

บทความกระแสคัดค้านการถ่ายโอนสู่ท้องถิ่น

โดย วีระ สุดสังข์

"ครูเคยโทษตัวเองบ้างหรือไม่ ?"

สายตาราชการมักจะมององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นว่า
“เป็นแหล่งรวมทุจริต คอร์รัปชัน”

หลายคนกล่าวด้วยประสบการณ์ที่ได้สัมผัสจริง

หลายคนกล่าวขึ้นด้วยการคาดเดา หลายคนกล่าวด้วยอคติ

หลายคนกล่าวถึงเปลือกและกระพี้และยังเข้าไม่ถึง “แก่นลึก”

ของท้องถิ่น แล้วตั้งข้อรังเกียจเดียดฉันท์ ไม่อยากสัมผัส

ไม่อยากเขาไกล

ผมมองวาระบบราชการทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาคก็เป็นแหล่งรวมทุ
จจริต คอร์รัปชัน” ไม่น้อยกว่าหรืออาจจะมากกว่าท้องถิ่นด้วยซ้ำไป

ยกตัวอย่างง่าย ๆ การใช้เงินงบประมาณ “รายหัว”

จัดซื้อวัสดุอุปกรณ์สำหรับการเรียนการสอน

ผู้มีอำนาจจัดซื้ออาจไม่ตั้งใจจะทุจริต

แต่ราคาพาณิชย์ซึ่งเป็นผู้ค้าขายนั้น

ได้ลดราคาสินค้าไว้แพงเกินจริงถึง 20 – 30 เปอร์เซ็นต์

ทั้งนี้ต้องการกั้นเงินส่วนนี้มอบให้ผู้มีอำนาจจัดซื้อเพื่อเป็นแรงจูงใจให้

ซื้อสินค้าจากผู้ค้าตลอดไป เงิน 100 บาท กั้นไว้ 30 บาท

หากวาระวมเงินงบประมาณทั้งหมด 1,000 ล้านบาทหรือ 10,000

ล้านบาท เงินงบประมาณเหล่านี้จะหายไปเท่าไร
ส่วนที่กันไว้กระจายไปยังผู้อำนวยการจัดซื้ออย่างทั่วถึงทั่วประเทศ
ถ้าแยกเป็นบุคคลอาจจะมองเห็นว่าเป็นเงินจำนวนน้อยนิด
ผู้มีอำนาจจัดซื้อบางคนอาจมีคุณธรรม มองเห็นว่า
เงินจำนวนนี้เป็นเงินงบประมาณแผ่นดินรับมาแล้วก็นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ผู้เรียน แต่เราจะพบผู้มีคุณธรรมกี่คน
อีกกรณีหนึ่งคืองบประมาณอาหารกลางวันสำหรับนักเรียนระดับอนุบาลและระดับประถมศึกษา
เป็นโครงการที่มีเงินงบประมาณจำนวนไม่น้อย
แต่มีช่องโหว่จำนวนมากที่จะฉีกกินได้โดยไม่ผิดกฎหมาย
นี่ยังไม่นับรวมถึงเงินงบประมาณกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนและอื่นๆอีกจำนวนมาก

อย่างไรก็ตาม
องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไม่ว่าจะระดับใดต่างมีข้าราชการส่วนกลาง
และส่วนภูมิภาคกำกับอยู่ หากที่ใดเกิดการคอร์รัปชัน อาจแสดงได้ว่า
ข้าราชการให้ความร่วมมือและแสดงถึงความอ่อนแอของสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน(สตง.)
ปฏิบัติหน้าที่ไม่สมกับเป็นข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ผมมองโลกอย่างเป็นกลางเสมอ
ในองค์กรหนึ่งย่อมมีทั้งคนดีและคนชั่วปะปนกันอยู่
นักการเมืองท้องถิ่นไม่ได้ชั่วเลวทรามไปทั้งหมด
ข้าราชการก็ไม่ได้ดีเลิศประเสริฐศรีไปทั้งหมดและก็ต้องยอมรับกันว่า
ในหมู่ประเทศด้อยพัฒนาทั้งหลาย ซึ่งอาจมีการศึกษาหน่อย จิตสำนึกต่ำ
ยากจนและเห็นแก่ตัว ทางหนีไม่พบปัญหาคอร์รัปชัน ถ้าเราเห็นว่า
เราในฐานะปัญญาชน เป็นผู้มีความรู้
ผู้มีจิตใจสะอาดและมีคุณธรรมสูงส่ง
เรายอมไม่หมักหมมปัญหาเหล่านี้ให้คงอยู่กับสังคมไทย
แต่เราควรรวมมือกันประคับประคองให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเกิด
ความเข้มแข็งและเดินต่อไปได้อย่างสง่างาม ตามแนวคิดพื้นฐาน
ปรัชญาของระบบการปกครองท้องถิ่น

“เป็นระบบของการกระจายอำนาจทางการปกครองไปสู่ท้องถิ่น เพื่อจัดทำบริการสาธารณะได้อย่างทั่วถึงตรงกับความต้องการของ ราษฎรและเหมาะสมกับสภาพของแต่ละท้องถิ่น โดยให้ประชาชนในท้องถิ่นนั้น ได้มีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ เพื่อเป็นกระบวนการให้การเรียนรู้ในระบบประชาธิปไตยแก่ประชาชนใน ระดับท้องถิ่น”

หากพูดถึงครูกับนักการเมืองท้องถิ่นแล้ว ไม่ว่าจะ เป็นนักการเมืองระดับ อบต., เทศบาลและ อบจ. ทุกคนล้วนเป็นศิษย์ของครูทั้งนั้น สิ่งนี้เป็นผลสะท้อนกลับมายังครูว่า “เราสอนศิษย์อย่างไร พวกเขาจึงไปเป็นนักการเมืองไรคุณธรรมและจรรยาบรรณบงกชหลวงอย่าง นี้”

ครูเคยโทษตัวเองบ้างหรือไม่?

วีระ สุดสังข์ หรือ เจ้าของ นามปากกา "ฟอน ผ้าฟาง" ซึ่งปัจจุบัน เจ้าตัวเลิกใช้นามปากกาที่ไปแล้ว แต่หันมาใช้ ชื่อจริง และนามสกุลจริงแทน โดย วีระ สุดสังข์ เป็นหนึ่งในผู้รวมก่อการรวมกลุ่ม"วรรณกรรมลำน้ำมูล"ก่อนจะมาเป็น สโมสรนักเขียนภาคอีสาน และปัจจุบัน ก็ยังเป็นนักเขียนอาวุโส และที่ปรึกษาให้กับสโมสรนักเขียนภาคอีสานอยู่

ที่มาข้อมูลจาก [เว็บไซต์ชุมชนคนท้องถิ่น 23 พฤษภาคม 2015](#)